

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਕਪੂਰ ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਸਟੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯਸ਼ ਪਾਲ, P.S.I., ਜਵਾਬਦੇਹ

1956 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 636

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਐਕਟ (1947 ਦਾ ॥)-ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 6-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ-

ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ (V of 1861)-ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ-ਧਾਰਾ 246 ਅਤੇ 372-ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ-ਭਾਵੇਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਹੋਣ।

Y P ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਿਰੁੱਧ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ॥ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਮਾੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਹੁਣ ਜਾਇਜ਼ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੋਂ ਉੱਚ ਰੈਂਕ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ 1861 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ 1950 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ

ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਧਾਰਾ 372 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਰਹੇ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 246 ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਐਕਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ ਐਮ ਲਾਲ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ, ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਕੇਸਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ।

ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ 14 ਜੂਨ 1956 ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1956 ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਆਈ ਐਮ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਯਸ਼ ਪਾਲ ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸੀ, ਵਿਰੁੱਧ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਖਿਲਾਫ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਖੁਦ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਲਏ ਸਨ। (1) ਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ (2) ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਵੈਧ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਉੱਤਰ ਪੱਛਮੀ ਸਰਹੱਦੀ ਸੂਬੇ ਬਨਾਮ ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਆਨੰਦ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਪੁਲਿਸ ਸ਼੍ਰੀ ਸਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 6 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਭਾਵ, ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਤੋਂ ਉੱਚ ਰੈਂਕ ਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਆਨੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੋਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾੜੀ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਧਾਰਾ 6 (1) (ਸੀ)' ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ 1861 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ 1950 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਦੀ ਧਾਰਾ 372 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਰਹੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 246 ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਸਾਗਰ ਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 248 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਉਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਯੂ ਪੀ ਰਾਜ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਲਿਕ ਸੀ. ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 817 'ਤੇ ਕਿਹਾ-

"ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 246 ਸੰਘ ਦੀ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ

ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 372 ਵਿੱਚ 'ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਹੁਣ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਾਂਗਾ। ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਗਲਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮਾਨਯੋਗ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 7 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।